

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 30 sierpnia 2013 r. — Walter Jubin przeciwko easyJet Airline Co. Ltd

(Sprawa C-475/13)

(2013/C 359/03)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym*Strona wnosząca skargę rewizyjną: Walter Jubin**Druga strona postępowania w przedmiocie skargi rewizyjnej: easyJet Airline Co. Ltd***Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy przyznane przez prawo krajowe roszczenie odszkodowawcze, którego celem jest zwrot dodatkowych kosztów podróży wynikających z odwołania zarezerwowanego lotu, może zostać potrącone z odszkodowania, o którym mowa w art. 7 rozporządzenia⁽¹⁾, jeżeli przewoźnik lotniczy spełnił obowiązki wynikające z art. 8 ust. 1 tego rozporządzenia?
- 2) W przypadku, gdy potrącenie jest możliwe: Czy znajduje to zastosowanie również do kosztów lotu zastępczego do miejsca docelowego?
- 3) W przypadku, gdy potrącenie jest możliwe: Czy przewoźnik lotniczy może dokonać potrącenia zawsze, czy też możliwość potrącenia uzależniona jest od tego, czy prawo krajowe je dopuszcza lub czy sąd uzna je za słuszne?
- 4) W przypadku, gdy znajduje zastosowanie prawo krajowe lub do sądu należy wydanie decyzji uznaniowej: Czy odszkodowanie na podstawie art. 7 rozporządzenia ma na

celu jedynie wynagrodzenie niedogodności i straty czasu doznanych przez pasażerów wskutek odwołania lotu, czy też również naprawienie szkód materialnych?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 30 sierpnia 2013 r. — Heidemarie Retzlaff przeciwko easyJet Airline Co. Ltd

(Sprawa C-476/13)

(2013/C 359/04)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym*Strona wnosząca skargę rewizyjną: Heidemarie Retzlaff**Druga strona postępowania w przedmiocie skargi rewizyjnej: easyJet Airline Co. Ltd***Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy przyznane przez prawo krajowe roszczenie odszkodowawcze, którego celem jest zwrot dodatkowych kosztów podróży wynikających z odwołania zarezerwowanego lotu, może zostać potrącone z odszkodowania, o którym mowa w art. 7 rozporządzenia⁽¹⁾, jeżeli przewoźnik lotniczy spełnił obowiązki wynikające z art. 8 ust. 1 i art. 9 ust. 1 tego rozporządzenia?

- 2) W przypadku, gdy potrącenie jest możliwe: Czy znajduje to zastosowanie również do kosztów lotu zastępczego do miejsca docelowego?
- 3) W przypadku, gdy potrącenie jest możliwe: Czy przewoźnik lotniczy może dokonać potrącenia zawsze, czy też możliwość potrącenia uzależniona jest od tego, czy prawo krajowe je dopuszcza lub czy sąd uzna je za słuszne?
- 4) W przypadku, gdy znajduje zastosowanie prawo krajowe lub do sądu należy wydanie decyzji uznaniowej: Czy odszkodowanie na podstawie art. 7 rozporządzenia ma na celu jedynie wynagrodzenie niedogodności i straty czasu doznanych przez pasażerów wskutek odwołania lotu, czy też również naprawienie szkód materialnych?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 20 września 2013 r. —
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii
Północnej przeciwko Parlamentowi Europejskiemu,
Radzie Unii Europejskiej**

(Sprawa C-507/13)

(2013/C 359/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: E. Jenkinson, S. Behzadi-Spencer, pełnomocnicy oraz K. Beal QC)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 94 ust. 1 lit. g), art. 94 ust. 2 i/lub art. 162 ust. 1 i 3 dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych IV (¹);
- stwierdzenie nieważności art. 450 ust. 1 lit. d) i i) i/lub lit. j) i/lub art. 521 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymogów kapitałowych (²);
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zjednoczone Królestwo wnosi o stwierdzenie nieważności określonych przepisów niektórych aktów prawodawczych Parla-

mentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej na podstawie art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”). Skarga o stwierdzenie nieważności dotyczy „pakietu w sprawie wymogów kapitałowych IV”, który wszedł w życie w dniu 17 lipca 2013 r. Pakiet ten obejmuje nową dyrektywę w sprawie wymogów kapitałowych, dyrektywę 2013/36/UE oraz nowe rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych. Zjednoczone Królestwo kwestionuje wyłącznie niektóre postanowienia tych aktów, a mianowicie:

- (i) art. 94 ust. 1 lit. g), art. 94 ust. 2 oraz art. 162 ust. 1 i 3 dyrektywy 2013/36/UE (zwanej dalej dyrektywą w sprawie wymogów kapitałowych IV¹), która została opublikowana w Dzienniku Urzędowym w dniu 27 czerwca 2013 r. Zgodnie z jej art. 164 dyrektywa ta weszła w życie w dniu 17 lipca 2013 r.
- (ii) art. 450 ust. 1 lit. d), art. 450 ust. 1 lit. i), art. 450 ust. 1 lit. j) oraz art. 521 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymogów kapitałowych, rozporządzenia (UE) nr 575/2013 (zwanego dalej »rozporządzeniem w sprawie wymogów kapitałowych«). Rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym w dniu 27 czerwca 2013 r. i weszło w życie w dniu 28 czerwca 2013 r. zgodnie z jego art. 521 ust. 1. Ma być stosowane od dnia 1 stycznia 2014 r. zgodnie z jego art. 521 ust. 2.

W zaskarżonych aktach Parlament i Rada przyjęli szereg środków dotyczących zmiennych składników wynagrodzenia, które może być wypłacane określonym pracownikom instytucji (to znaczy instytucji kredytowych i przedsiębiorstw inwestycyjnych, o których mowa w art. 4 rozporządzenia w sprawie wymogów kapitałowych). W szczególności art. 94 ust. 1 lit. g) dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych IV wprowadził ograniczenie w zakresie zmiennych składników wynagrodzenia, które może być wypłacane niektórym »podmiotom podejmującym istotne ryzyko«. Zwane jest to potocznie »ograniczeniem premii bankowców«. Ponadto zgodnie z art. 94 ust. 2 dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych IV prawodawca Unii przyznał Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego (EUNB), agencji utworzonej zgodnie z art. 114 TFUE, zadanie określenia kryteriów wskazania »podmiotów podejmującym istotne ryzyko» w każdej szczególnej instytucji oraz opracowania wytycznych dotyczących stopy dyskontowej, która może być stosowana do długoterminowych zmiennych składników wynagrodzenia. Artykuł 450 rozporządzenia w sprawie wymogów kapitałowych wymaga, aby po ich określeniu instytucje opublikowały niektóre szczegółowe informacje dotyczące wynagrodzenia takich podmiotów w celu publicznego upowszechnienia.

Zjednoczone Królestwo twierdzi, że należy stwierdzić nieważność spornych przepisów z następujących względów:

- (i) sporne przepisy zostały przyjęte w oparciu o nieodpowiednią podstawę prawną w Traktacie;
- (ii) sporne przepisy są nieproporcjonalne i nie zachowują zasady pomocniczości;